

POKOJ

ŠTVRTĽROČNÍK CIRKEVNÉHO ZBORU
ECAV BUDIMÍR

*Ja, svetlo,
prišiel som
na svet,
aby nikto
nezostal
v tme,
kto verí
vo mna.*

Ján 12, 46

OBSAH

Slovo na úvod	3
Biblické zamyslenie	4
Dieťa s menom Ježiš	6
Hlas reformácie	6
Teologické dôrazy Lutherovej reformácie	7
Ako vznikol zborový časopis POKOJ	10
Anketa	11
Udialo sa v cirkevnom zbore	14
Každé dieťa je jedinečné	16
Vianočné zamyslenie	18
Okienko do cirkevného zboru	19
Obláčik pre deti	20
Pri Jasliach stojim pokorne	22
Vianočné pranie	23
Prenosy Služieb Božích	24

POKOJ, občasník Cirkevného zboru
Evanjelickej cirkvi a. v. na Slovensku
Budimír, číslo 2/2021, ročník 14. Vydáva
Cirkevný zbor ECAV na Slovensku Budimír.
Adresa redakcie: Budimír 16, 04443. IČO
31971555, DIČ 2021245875.

Zodpovedná redaktorka: Mgr. Anna
Debnárová, kontakt: budimír@ecav.sk,
0918828006. Nevyžiadané rukopisy sa
nevracajú. Redakcia si vyhradzuje právo
krátiť príspevky. Texty neprešli jazykovou
korektúrou. ISSN 2729-952X, EV 6025/21.

Dátum vydania: 15. december 2021

SLOVO NA ÚVOD

„Lebo nikto z nás nemôže povedať, že jeho viera nie je v ohrození. Pán Ježiš hovorí, že pred Jeho návratom bude viera nedostatkovým tovarom. V súčasnosti sa dobre darí pochybnostiam, nedôvere a neviere.“ Čudne začínam svoj príspevok do vianočného Pokoja, ale to som iba citovala zborovú pani farárku v Lubinej, ThDr. Evu Juríkovu, ktorá napísala tieto slová v jednom svojom zamyslení nad Božím slovom. Prečítala som si tieto vety niekoľkokrát, lebo mi veľmi silno evokujú súčasnú situáciu, ktorú všetci prežívame.

Nechcem sa dotknúť tých, ktorí sú presvedčení a tvrdia o sebe, že sú veriaci kresťania, pevne veria a ich vierou nedokáže nič otriasť. Vyššie uvedené slová o nedostatku viery, však hovorí sám Pán Ježiš. Hovorí o svojom návrate, teda o svojom druhom príchode, kedy príde ako Sudca živých i mŕtvych a viery bude málo. Nedostatkový tovar! V dnešnom konzumnom svete je ťažko predstaviteľné, že niečoho niet, že niečo chýba, že sa niečo nedá kúpiť, či objednať. Obchody praskajú naplnené tovarmi od podlahy až po strop. Kde si však zadovážiť vieru!? Viac viery, pevnejšej a stálej viery, viery, ktorú nikto a nič v tomto svete neohrozí!

Žijeme v čase plnom pochybností, nedôvery a neviery. Celosvetový problém spôsobený pandemiou poznamenal a ďalej negatívne vplýva na životy

ľudí – neveriacich, ale aj kresťanov. Veď ako si vysvetliť to množstvo zloby, agresie, klamstiev, slovných i fyzických útokov, tú beznádej a depresiu, ktorej mnohí podliehajú aj v našej krajine, na Slovensku, ktoré je vnímané ako kresťanské. Podliehame zlu okolo nás, búriame sa, svojim životom a chovaním zarmucujeme Božieho Ducha. Kde sme, kresťania? Kde vidno, že nasledujeme Krista Pána a Jeho príklad, ktorý nám zanechal? Prikázal nám, aby sme sa milovali, konali dobro, verili Jemu, aby svet videl, že sme iní. No je to tak? Veď pomaly už neveríme nikomu a ničomu, lebo z médií sa na nás denne valia vlny právd, poloprávd, klamstiev, výmyslov, ba až bludov. Ako si vybrať to, čo je správne, čomu a komu veriť?

Žiadny veriaci kresťan by s tým nemal mať problém! Mal by veriť Bohu a radostnej novine, ktorá je nám teraz, na Vianoce, oznamovaná, že sa nám narodil Spasiteľ sveta. A to je pre nás najdôležitejšie! Keby sa aj prevrátila zem, s nami je Hospodin mocností! Veď či nesplnil svoj sľub, že dá tomuto svetu záchrancu? Hospodin sa zamiloval už vtedy dávno nad svojim neverným ľudom a skrze prorokov ohlasoval, že pretrhne nebesá a pošle svojho Syna na spasenie všetkým, ktorí v Neho uveria.

Čas radosti, veselosti – spievajme, napriek tomu, čo sa deje vo svete. Veď vo vianočnom čase si budeme aj tohto roku pripomínať Božiu vernosť voči nám neverným hriešnikom. Budeme

sa radovať a veselieť z narodeného Betlehemskeho Dieťaťa, ale iba ak máme v srdciach vieru, že ten nebeský Dar je Bohom darovaný každému z nás. Verme tomu úprimne a nechvejme! Idylku Ježiška v jasličkách si privlastňujú aspoň na Vianoce aj tí, ktorým Božie Slovo a pravdy nič nehovoria, a ani

netušia, kto sa v Ježiškovi ukrýva. Pre všetkých verných a veriacich však prišiel Emanuel – Boh s nami! Touto istotou si naplňajme srdcia každý deň, nielen počas vianočných sviatkov!

Božena Fazekášová

BILICKÉ ZAMYSLENIE

„Poponáhľali sa teda a našli Máriu a Jozefa i nemluvniatko uložené v jasličkách.“

L 2, 16

Milí bratia a milé sestry!

V adventnom a vianočnom čase znejú mnohé známe piesne, ktoré nám chcú pripomenúť, ale aj priblížiť tie najkrajšie sviatky roka – Vianoce. Mnohé z týchto známych piesní sú rýchle, radostné, plné elánu, veselé. Také veselé sú aj neraz tie naše nábožné piesne z nášho spevníka na ktoré sa mnohí aj tešíme, keď si ich opäť v plnom chráme, so všetkými bratmi a sestrami s radosťou v srdci zaspievame. Žiaľ, tak ako vlani, ani v tomto roku nám nie je dopriate stretnúť sa v doslova preplnenom chráme Božom aj s tými, ktorí prichádzajú len sporadicky, ale predsa vedľa, kde je ich duchovný domov, čo je veľmi vzácné a čo ma aj teší. Pandemické opatrenia nás však prinútili k organizácii viacerých bohoslužieb počas

týchto sviatočných dní. Verím však, že tie naše nábožné piesne si užijeme a s radostným srdcom napriek tomu všetkému zaspievame – či už spoločne v našom chráme, alebo doma pri rodinných pobožnostiach. Jednou z piesní, ktorá svojou melódiou by síce nedokázala konkurovať tým obľúbeným vianočným hitom, ale obsahom určite, je pieseň z nášho spevníka č. 54 – Pri jasličkách stojím pokorne. Tento vianočný chorál od Paula Gerhardta (1607 – 1676) s nadčasovým zhudobnením Johanna Sebastiana Bacha je doslova klenotom vianočných luteránskych chorálov, pretože v sebe nesie veľmi silný odkaz. Táto pieseň, ktorá je vrúcnou modlitbou nie je na rýchle prečítanie či zaspievanie. Obsahuje osobné, srdečné, ba priam nežné slová, ktoré vyjadrujú vzťah ja a ty, ja a Kristus. Dietrich Bonhoeffer v roku 1943, keď bol vo väzení v Berlíne a keď znovu objavil čaro tejto piesne, napísal, že túto pieseň je potrebné čítať osamote, čítať ju v meditácii

cii, aby sme dokázali vstrebať jej obsah, pretože každé jedno slovo je mimoriadne plné a krásne.

Chcem si všimnúť v tomto krátkom zamyslení odkaz prvých slov „Pri jasliah stojím pokorne, ó, Ježiši môj život!“ Boží Syn leží v jasliah ako bezbranné dieťa. Leží v jasliah ako dieťa. Nemluvniatko uložené v jasliah je Božím Synom a našim Spasiteľom. Žiaden veľký, mocný a hrozivý panovník, ale dieťa, ktoré je bezbranné a otvorené každému. Prístup k jasliam je otvorený pre každého. Každý z nás môže prísť k týmto jasliam, k nemluvniatku, ktoré prijíma všetkých, ktoré nikoho nevyhadzuje. Koľko ľudí je dennodenne okolo nás, ale pred Boha prichádzame sami. Pri jasliach smieme stáť taký aký sme. Bez pretváranky, bez strachu, že by sme neboli prijatí. Nikto nám nediktuje čo máme robiť, ako sa máme cítiť a čo si myslieť. Ako máme vyzeráť. Pri jasliach smieme stáť so všetkými svojimi pocitmi, ktoré neraz aj skrývame. Tam môžeme stáť so svojimi sklamaniami, ale aj nádejami. Boľstami i radosťami. Dokonca aj s hnevom. Tam môžeme odovzdať svoj rozum, srdce, celý svoj život. Tam sa smieme spojiť s Božím dieťaťom Ježišom Kristom. To je ten zázrak Vianoc – prijať Krista, nechať mu možnosť narodiť sa v našich životoch – stať sa jasliami, Jeho príbytkom. Veď tak spievame aj v závere tejto piesne „O jedno vrúcne prosím Ťa, a túžim drahý Pane, by som Ťa navždy v mysli mal a žil som s Tebou stále; len v srdci mojom prebý-

vaj, v ňom ako v jasliach spočívaj a radosťou ma naplň.“ (ES č. 54, 5). Ponáhľajme sa, aby sme našli nemluvniatko uložené v jasliah, ktoré chce prebývať v našich životoch a ktoré chce byť našim Spasiteľom pre život večný.

Prajem Vám, milí čitatelia, aby sa prosba – obsah tejto nádhornej vianočnej piesne - mohol s pomocou Ducha Svätého pri každom z nás splniť v čo najväčšej miere a to nielen počas vianočných sviatkov, ale každého jedného dňa, keď v pokore a pokání budeme prichádzať k Božiemu Synovi Ježišovi Kristovi. Amen.

Anna Debnárová
zborová farárka

DIEŤA S MENOM JEŽIŠ

„Nechajte maličkých ísť ku mne...“

*Prehovor, Bože nemý,
čím bol na Tvojej zemi
Tvoj Syn, keď vyšiel
z lona ľudskej matky?*

Človečím dieťaťom?

*O ľudských deťoch platí:
predčasné poznanie je krivdou na dieťaťi.
Ich detstvo býva jazdou na koníčku
Nepoznaného, čírou radosťou.
Zo zázraku bytia.*

*No medzi nimi a medzi Ním bol predel.
Tvoj Syn už všetko na počiatku vedel.
Že neúprosne ku Nemu sa blíži
čas, keď Mu cestu skríži kríž.
A že raz aj On sám ustrnie na tom kríži.*

*Tajomstvo Údelu.
Kto z nás ho vysloví?
Cesta k nemu je tichom preťatá.
Ale kto uveril, ten možno počuje
v dospelom Synovi biť srdce dieťaťa.*

Milan Rúfus

TEOLOGICKÉ DÔRAZY LUTHEROVEJ REFORMÁCIE

II. časť

Sola gratia

Milosť zohráva v Lutherovej teológii dôležité miesto, nakoľko spása je jednotlivcovi udeľovaná skrze Ducha svätého práve „*sola gratia*“, „*sola fide*“ a „*sola redemptione Christi*“.¹ Spása sa tak deje „*sola gratia non sine homine*“ (z milosti, ale nie bez človeka). Spása je tak úplne človeku darovaná Božou milosťou a človek – hriešnik je sám od seba úplne neschopný akéhokoľvek spasiteľného skutku, čo bolo aj predmetom Tridentského koncilu (1545 – 1563).² Dokonca Luther v Heidelberskej dišpute (1518) v 16. téze tvrdí: „*Človek, ktorý je presvedčený, že môže dosiahnuť milosť konaním toho, čo je v ňom, pridáva hriech ku hriechu, a tak sa stáva dvojnásobne vinným.*“³ Chápanie Božej milosti podľa Luthera nachádzame napríklad aj v odvolaní sa na Písmo, List apoštola Pavla Títovi, kde sa píše: „*Ale keď sa zjavila добрôta a láskavosť nášho Spasiteľa Boha k ľuďom, spasil nás nie pre skutky sprá-*

vodlivosti, ktoré sme konali, ale podľa svojho milosrdenstva, (a to) kúpelom znovuzrodenia a obnovením skrze Duchu Svätého, ktorého vyliat na nás hojne skrze Ježiša Krista, nášho Spasiteľa, aby, ospravedlnení Jeho milosťou, stali sme sa dedičmi podľa nádeje večného života. Verná to reč, a žiadam si – toto zdôrazňuj: aby tí, čo uverili Bohu, snažili sa konať dobré skutky. To je dobré a užitočné ľuďom.“⁴ Rovnako aj v R 4, 4 – 5; Ef 2, 8 – 9. V súlade s apoštolom Pavlom, ktorý hovorí: „*A keď z milosti, tak nie zo skutkov, ináč by milosť nebola milosťou.*“⁵ Môžeme povedať, že milosť je milosťou len bez našich zásluh, skutkov. Sola gratia teda znamená milosť bez akejkoľvek ľudskej prímеси, bez prídavkov. Milosť, ktorá nepripúšťa žiadne ľudské konanie. Luther vníma milosť ako vzťah Boha k nám hriešnikom, ktorým sú nezaslúžene odpustené hriechy. Pri svojich štúdiách Biblie prichádza na nové vysvetlenia, ktoré následne spracúva do svojich definícií o hriechu, milosti a ospravedlnení.

1 PÖHLMANN, Horst Georg. Kompendium evangelické dogmatiky. Praha: Nakladatelství Mlýn, 2002. s. 307.

2 RAHNER, Karel a VORGRIMLER, Herbert. Teologický slovník. Praha: Vyšehrad, 2009. s. 363.

3 SCHWARZ, Hans. Pochopenie človeka u Martina Luthera medzi autonómiou a teonómiou. In Testimonia Theologica. [online]. Bratislava: Evanjelická bohoslovecká fakulta Univerzity Komenského, 2008, ročník 2, č. 1. s. 1.

4 Tit 3, 4 – 8.

5 R 11, 6.

Sola fide

Pojem viera zohráva rovnako dôležitú úlohu v celej Lutherovej teológii. Reformácia totiž nanovo uvádza do platnosti osobnú vieru ako dôveru. V stredovekej teológii bolo chápanie viery posunuté k významu, ktorý hovorí o viere ako o presvedčení v pravdivosť na základe autority cirkvi.⁶ Viera je tak podľa M. Luthera „Božie dielo v nás, ktoré nás premenilo a znovuzrodzuje z Boha (J 1, 13) a usmrcuje starého Adama, robí z nás celkom iných ľudí, s iným srdcom, myslou, dušou a všetkými silami“.⁷ V žiadnom prípade teda nejde o ľudské rozhodnutie, ale Božie dielo (cf. G 3, 23. 25.). Rovnako však Luther dodáva, že viera je z počutia (cf. R 10, 17), je z počutia Božieho slova, prichádza v zaslúbení, v ktorom sa nám otvára sám Ježiš Kristus a s Ním Božia ríša.⁸ Veď i vzťah človeka k Bohu bol už v raji založený jedine na viere, človek žil deň čo deň dôverou v Boha. Avšak pád človeka znamená odpadnutie od viery, strácanie dôvery v Boha. A ako Božie stvorenie máme i my dnes žiť jedine vierou, máme dôverovať Bohu ohľadom konečného výsledku vecí. Práve to je zmyslom Kristovho kríža a vzkriesenia – vytvoríť vieru, ktorú človek stratil v raji, a tým nové

stvorenie.⁹ Reformačné *sola fide* tak poukazuje na to, že spása je nám daná milosťou skrze vieru a nie pre naše zásluhy, čo veľmi vhodne vystihujú slová apoštola Pavla: „*Lebo milosťou ste spasení skrze vieru. A to nie sami zo seba; je to dar Boží; ⁹nie zo skutkov, aby sa nikto nechválil.*“¹⁰

Sola redemptione Christi

Posledné reformačné *sola*, ktoré je rovnako jedným z pilierov Lutherovej teológie a ktoré si zároveň chceme bližšie všimnúť, je *sola redemptione Christi*. Vznik tejto reformačnej zásady môžeme vidieť vo vtedajšom učení o vzývaní svätých, ale i v chápaní učenia o dobrých skutkoch. Táto reformačná zásada nám pripomína, že naša spása je nám daná jedine len pre zásluhy Pána Ježiša Krista. Ježiš Kristus zomrel za naše hriechy, vstal z mŕtvych. Svojou krvou nás vykúpil od smrti večnej a moci diabolskej. Aj keď je pravda, že toto učenie nie je objavom samotného Luthera, práve Luther túto zásadu úplne radikalizuje a nepripúšťa žiadnu spoluprácu a ľudské zásluhy pri spáse človeka. Nikto sa teda „nemôže postaviť pred Boha pyšne a samospravodlivo, odvolávajúc sa len na vlastné zásluhy, ale naša spravodlivosť je len z Krista samého, z od-

6 PÖHLMANN, Horst Georg. Kompendium evangelické dogmatiky. Praha: Nakladatelství Mlýn, 2002. s. 76 – 77.

7 BAYER, Oswald. Život z viery. Poprad: Polárka, 2000. s. 39 – 40.

8 BAYER, Oswald. Život z viery. Poprad: Polárka, 2000. s. 65.

9 FORDE, O. Gerhard. Boh sa skláňa k človeku. Lutherovo pochopenie evanjelia. Bratislava: Evanjelická bohoslovecká fakulta Univerzity Komenského, 2003. s. 59 – 60.

10 Ef 2, 8 – 9

*pustenia našich hriechov a našich nedostatkov v dôsledku Kristovej obete na Golgote, a len z úprimného nášho pokánia. Len cez odpustenie našich hriechov môžeme pred Bohom na Božom súde obstať*¹¹. Veď ak by naša spása bola závislá od našich zásluh a skutkov, nemali by sme istotu spasenia, skôr istotu zatratenia. Jedine Kristus a Jeho zásluhy nám dávajú istotu spasenia, a tak je spása založená len na Kristovi – Jeho kríži a zmŕtvychvstaní. Práve ľudská snaha o spoluprácu pri spáse je prejavom nevery a nedôvery voči Kristovi a Jeho dielu. Veď ak by bola iná cesta spasenia než skrze zásluhy Pána Ježi-

ša Krista, nemusel by zostúpiť na zem, zomrieť a vstať z mŕtvych. Dobré skutky teda nie sú podmienkou spásy, ale jej priamym dôsledkom, ovocím.

P. Althaus povedal, že „*Lutherova teológia je oceán*“, čím naznačil rozsiahlosť i hĺbku Lutherovej teológie zároveň, dúfame, že napriek tomu sa mi podarilo predstaviť aspoň základné piliere jeho teologických dôrazov, ktoré dodnes formujú mnohých teológov, a zároveň sú vieroučným základom aj našej Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku.

Ivan Debnár

¹¹ KIŠŠ, Igor. Svet je Boží. Úvahy k témam z evanjelickej dogmatiky a etiky. Bratislava., s. 5. Rukopis.

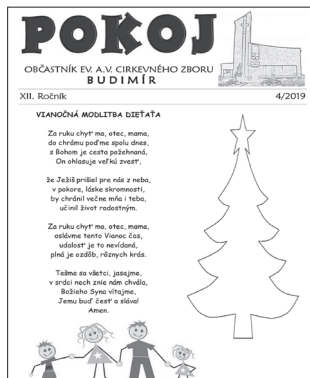
AKO VZNIKAL ZBOROVÝ ČASOPIS POKOJ

Úplne niekde na začiatku boli modlitby. Potom dal Pán Boh mojej manželke, ktorá v tom čase bola na materskej dovolenke s našim synčekom, dnes už šestnásťročným tínedžerom, nadšenie pre vytvorenie zborového časopisu.

Cieľom bolo povzbudiť a prepojiť roztrúsený zbor, vzbudiť záujem jeden o druhého a vyvolať akúsi túžbu zapájať sa a prispievať do tvorby časopisu. Iniciatívne sme teda oslovili dozorcú, zborového farára, ako aj niektorých dlhoročných členov zboru a našli sme u nich nadšenie pre začiatok niečoho nového.

Vedeli sme, že v iných zboroch už zborový časopis majú a tak sme sa nakontaktovali na Rankovský zbor, a navštívili sme priamo šéfredaktorku spolu s Petrom Mattom. Ten nakoniec zostal aj členom redakčnej rady počas celého obdobia a staral sa o technickú podporu časopisu. Šéfredaktorka nás ochotne uviedla do problematiky. Bolo to naozaj dôležité stretnutie, ktoré nás posunulo ďalej. Už sme vedeli asi koľko ľudí budeme potrebovať, ako čo pripraviť, kde tlačiť, aké sú náklady a tak ďalej.

Následne sme oslovili ľudí do redakčnej rady a pripravili sme prvé stretnutie. Každé stretnutie sme začínali a končili modlitbou a medzi tým znelo aj povzbudenie na základe Bo-

žieho Slova, ktoré si stále niekto pripravil. Na prvom stretnutí bolo cieľom rozdeliť si úlohy a dať časopisu názov. Boli sme plní radosti, keď sa to podarilo. Presadzovali sme hlavne vlastnú tvorbu a nekopírovali niečo, čo si vedia ľudia prečítať v iných periodikách.

Prvé výtlačky boli v počte 200 – 220 ks a niektorí ľudia ho dokázali prečítať na jedno posedenie. Vedeli sme, že máme pokračovať. Snažili sme sa nezaťažovať zborovú pokladnicu a tak časopis financovali dobrovoľní prispievatelia. Neskôr sme si dovolili kúpiť aj vlastnú tlačiareň pre zjednodušenie procesu a zníženie nákladov.

Či vydávanie tohto časopisu splnilo cieľ musí vedieť posúdiť každý sám. Verím však, že aspoň z času načas si tam každý našiel niečo, čo ho povzbudilo na ceste za hľadanim Pána Boha.

Marek Antolík

ANKETA

„V minulom roku sme mali počas vianočných sviatkov zavreté dvere našich chrámov z dôvodu opatrení súvisiacich s pandemiou. Čo Vám chýbalo, čomu vás to naučilo, čo nové priniesla táto zmena do vašich rodín?“

Spomínam, že odkedy ma začali rodičia privádzať do chrámu a odkedy ja sama chodím na bohoslužby, som na vianočných bohoslužbách nebola iba dva krát. Raz som bola chorá, v horúčke, to bolo dávno, no a druhý raz – minulého roku. Niečo nepredstaviteľné – nezúčastniť sa na Vianoce slávnostných Služieb Božích! Neoslavovať Pána Boha v spoločenstve bratov a sestier, nespievať nádherné vianočné piesne, neďakovať Pánu Bohu za narodeného Ježiška, neprežiť v chráme Božom - posvätenom mieste, to radostné evanjelium, že sa aj mne narodil Spasiteľ. A predsa sa stalo. Minulý rok, kvôli pandémie, čas plynul inak. Teda v mojej rodine určite. V októbri sme s manželom ochoreli na covid, nasledovala dlhá karanténa, poznamenaná našim obyčajným ľudským strachom a obavami o život. Počas stíšenia pri modlitbách a Božom Slove som v pokore uznala, že som v rukách najlepšieho Lekára a bez Jeho svätej vôle si nedokážem predĺžiť svoje dni ani o minútu. Okrem iného ma tento čas naučil aj veľkej trpezlivosti, ktorá mi často chýbala.

Božena F.

Čo mi chýbalo? Chýbala mi vianočná atmosféra a spoločenstvo veriacich v našom kostole. Spoločné stretnutia pri Božom slove, aj osobné stretnutia s priateľmi a známymi.

Čo ma to naučilo? Mala som čas na prehodnotenie mojich životných priorít. Zapojila som sa cez internet do štúdií Biblie. Častejšie som počúvala kázne farárov iných zborov ECAV a týmto som spoznala aj veľa CZ ECAV.

Čo nové priniesla táto zmena do rodiny? Nie samozrejmosťou bolo sa stretnúť. Preto si vážim každú návštevu mojich detí, vnúchat, sestier a bratov. Táto doba je zlá, na povrch vyplávalo všetko zlo a špina na tomto svete. Je najvyšší čas sa navrátiť k PÁNU BOHU. Všetky svoje starosti, nepokoj a nedôveru vložiť do JEHO rúk. ON sa o nás postará. **Všetko je nestále, stály a nemenný je len BOH.**

Luboslava M.

Zavreté kostoly počas Vianoc boli pre každého veriaceho niečím novým, dokonca až nepredstaviteľným. Ani najstarší ľudia si nepamätajú takúto situáciu, aby dvere každého jedného kostola ostali zavreté. Obzvlášť, keď sme od malička rok čo rok prichádzali do kostola oslavovať narodenie Pána Ježiša. Práve spoločenstvo, plný kostol ľudí, radostný spev vianočných piesní nám chýbali počas Vianoc. To je to, čo prispieva k typickej vianočnej atmosfére, prežívaniu Vianoc a k sviatočnej nálade. Náhradu sme nachádzali vo všetkých dostupných televíznych a rozhlasových prenosoch. Stalo sa aj to, že skončil prenos v rádiu a nasledovali služby Božie v televízií. Radi sme boli účastní všetkého dostupného. Na Štedrý večer sme si pripravili vlastnú domácu pobožnosť, spievali sme vianočné piesne a modlili sme sa. Zmenou bolo, keď nás pri speve sprevádzala dcéra na klavíri. A čomu nás to naučilo? Podobná situácia sa opakuje aj tento rok a vedie nás k tomu, aby sme si uvedomovali, že sami o sebe sme bezmocní túto situáciu zmeniť. Uvedomili sme si, že najväčší dar pod vianočným stromčekom je zdravie, porozumenie a rodina.

Martina D.

Najviac mi chýbali osobné stretnutia s ľuďmi v spoločenstve (v akejkoľvek forme – či na bohoslužbách, či pri ukončení starého roka, alebo na modlitebných skupinkách). Pred obedom sme si doma prečítali ten text, na ktorý sestra farárka kázala a aspoň tie najhlavnejšie myšlienky som zopakoval a potom sme sa stíšili k modlitbám. Aj tieto biblické texty mi čiastočne chýbali, hoci sú rôzne pomôcky ku čítaniu.

A ako sme sa viackrát nestretli, nejako som si zvykol... a kus aj „zlenivel“ (na čo nie som vôbec hrdý). Na jednej strane je dobre, že Pán Boh nám doprial „slobodu“ a môžeme si Božiu zachraňujúcu zvesť pozrieť a vypočuť v televízií, rádiu alebo na internete, avšak spoločenstvo to nenahradí... Čiže aj takéto obmedzenia ma učia vážiť si spoločenstvo bratov a sestier.

Učíme sa viac spoliehať a dôverovať nášmu Pánovi, že On má všetko vo svojich rukách, že On o každom z nás vie a nie sme Mu ľahostajní. A učíme sa viac myslieť na modlitbách na našich blížnych ako na vlastné potreby.

Vladimír P.

Mojej rodine prinieslo zatvorenie kostolov novú možnosť byť súčasťou spoločenstva formou online prenosov cez internet, či už z kostolov alebo z príbytkov farárov. S úžasom a láskou som sledovala prenosy niektorých farárov, často v spolupráci s manželskými partnermi a deťmi. Bolo to ľudské, úprimné, s liturgiou i bez nej, Bohom požehnané. Božie slovo hlásali ako živý chlieb a moja rodina mohla prijať veľké požehnanie. Naučilo ma to, že Boh sa dokazuje v našich slabostiach a nezáleží na forme, ale na zmenenom a odovzdanom srdci kazateľa Pánu Bohu a o mojej túžbe počuť živé Božie slovo. Uvedomovala som si však aj to, že mnohí starší možnosť pozerať online prenosy na internete nemajú. Túžim po tom, aby sme všetci hľadali Pána Boha tam, kde sme, s možnosťami, ktoré máme, pretože On je všade a počuje nás.

Gabika P.

Bolo to ťažké obdobie, ale vďaka Bohu tento rok sú chrámy otvorené aspoň pre určitú skupinu ľudí. Myslím si, že každému najviac chýbalo spoločenstvo veriacich, ale hlavne nás to naučilo spojiť sa s našou rodinou a vytvoriť spoločenstvo v malom kruhu. Nie je dôležité kde to spoločenstvo bolo, ale dôležité je to, tak ako aj Pán Ježiš po-

vedal: „Kde sa dvaja alebo traja zídu v mojom mene, tam som medzi nimi ja“. Vytvorili sme si služby Božie doma spolu s médiami, ktoré nám trochu pomohli, zaspievali sme piesne, modlili sa a hlavne bol prítomný Pán Ježiš a to je najdôležitejšie.

Prajem všetkým, aby mali také spoločenstvo vo svojich rodinách stále, nielen počas tejto pandémie.

Timka R.

Čo vnímam, že mi táto situácia doniesla počas minulých vianočných sviatkov je, že som prvé sviatky nemusela ísť do práce, keďže po ostatné roky som strávila naháňaním sa z práce domov a naopak. Boli kludnejšie a pokojnejšie, bez stresu. No chýbalo mi určite spoločenstvo v chráme, kde môžeme stráviť krásny čas, oslavovať a ďakovať Bohu za Jeho najcennejší dar aký sme mohli dostať. Bol to čas, keď sme sa mohli zamyslieť, že nie všetko čo dlhé roky klapalo ako hodinky je samozrejmosť. Bol to čas, aby sme si vážili to čo máme a prehodnotili svoje priority. Aby sme väčšiu dôveru vkladali v Boha ako v seba, a spoliehali sa na Neho a Jeho zámery s nami. Ukončím to vetou čo hovorievala moja babka „Co Bůh činí, vše dobré jest“

Lenka F.

UDIALO SA V CIRKEVNOM ZBORE

Auto pre cirkevný zbor

Na základe rozhodnutia zborového presbyterstva sme v júni v roku 2020 požiadali Združenie evanjelických duchovných o poskytnutie pôžičky z Autofondu na kúpu auta pre cirkevný zbor. Táto pôžička nám bola poskytnutá v lete tohto roku vo výške 9.345,-€

Po zvážení viacerých ponúk na kúpu auta sme v jeseni tohto roku zakúpili pre potreby cirkevného zboru motorové vozidlo značky Volkswagen Jetta v celkovej výške 11.900,-€

Veríme, že bude dlho a bez väčších nákladov slúžiť cirkevnému zboru!

Reformačný modlitebný týždeň

Už tradične sa v týždni Pamiatky reformácie (25. 10. – 29. 10. 2021) uskutočnil Reformačný modlitebný týždeň, ktorého organizátorom je Košický seniorát ECAV na Slovensku. V našom cirkevnom zbere sme sa stretli v závere týždňa (streda – piatok) a zvestou Božieho slova poslúžila nielen domáca zborová farárka, ale aj brat senior Sa-

muel Linkesch. V piatok nás piesňami sprevádzali naši mladí, ktorí poslúžili mládežníckymi piesňami.

Témou tohtoročného Reformačného modlitebného týždňa (ďalej len RMT) bola Reformácia vo sviatosti krstu svätého v kontexte dohody o vzájomnom uznávaní krstu medzi evanjelikmi a katolíkmi na Slovensku – 20

výročie. Jednotlivé témy spracovali členovia Ekumenického výboru ECAV na Slovensku.

Niekoľkými myšlienkami, ktoré počas RMT 2021 zazneli, sa vrátíme k tejto téme:

„Niektorí si myslia, že krstom len tých, ktorí vyznávajú osobnú vieru je možné zaručiť životaschopné zbory plné živých kresťanov. Právom sa však môžeme pýtať s Lutherom: „čo, sme azda Boh, aby sme mohli vidieť do ľudského srdca?“ A to nielen ako tí, ktorí krst majú prislúžiť, ale aj ako tí, ktorí krst prijímajú? M. Luther hovorí: „Preto, ak chceš krst založiť na viere kresťanov, tak by si už nemohol pokrstiť žiadneho človeka. Pretože keby si niekoho pokrstil aj sto krát za deň, aj tak nevieš, či naozaj verí, alebo nie.“

Nedávame sa teda krstiť, pretože veríme, ale preto, lebo Boh tak prikázal a nariadil. A keď nariadil, aby boli kresťané všetky národy, prečo niektorí chcú vylučovať deti týchto národov? Luther hovorí – „my sme si úlohu splnili, keď sme pokrstili a zvestovali slovo Božie. ...my zasejeme a polejeme, a necháme Boha, aby dával vzrastu.“

Samozrejme, predpokladá sa, že krst nie je posledné stretnutie dieťaťa s cirkvou a evanjeliom. Je potrebné nielen nechať zasadiť semienko viery v zmysle slov M. Luthera, ale je potrebné aj polievať – vychovávať v kresťanskej viere. Byť živým svedectvom. A následne nechať Boha, aby dal vzrásť semienku viery skrze pôsobenie Ducha Svätého. Dôležitý je teda aj život po Krste.“

Anna Debnárová

KOLKO LÁSKY SA ZMESTÍ DO KRABICE OD TOPÁNOK V ROKU 2021

ALEBO

KAŽDÉ DIEŤA JE JEDINEČNÉ

V tomto roku sme sa ako cirkevný zbor po prvýkrát zapojili do projektu Kolko lásky sa zmestí do krabice od topánok. Tento projekt, ktorý už niekoľko rokov organizuje brat farár Jozef Havrila z CZ ECAV Podlužany má za cieľ pomôcť prichystať vianočné balíčky deťom v náhradných, ohrozených a sociálne slabých rodinách a tiež deťom s mentálnym postihnutím z obcí: Crepaja, Idvor, Kovačica, Samoš, Debeljača, Padina, Uzdin (Srbsko).

Teším sa, že aj takýmto spôsobom sme mohli preukázať lásku k bližným ku ktorej nás Pán Ježiš aj vyzýva a ktorá nepozná hranice. Verím, že zároveň sme pomohli vyčarovať aj úsmev na

tvárach tých najmenších práve počas tých najkrajších sviatkov v roku, počas Vianoc.

S Božou pomocou, v náročných časoch a podmienkach, ktoré ako ľudstvo prežívame, sa ľudia dokázali spojiť a obdarovať tak viac ako 600 deťmi, ktoré si to od nás určite zaslúžia.

Za náš cirkevný zbor bolo odovzdaných 16 balíčkov a finančná zbierka bola vo výške 840,-€

Úprimne ďakujem všetkým, ktorí ste sa tento rok zapojili do tohto projektu!

Anna Debnárová

VIANOČNÉ ZAMYSLLENIE

Vianočné sviatky máme všetci radi – až na určité výnimky ľudí. Sú to najkrajšie sviatky v roku. Ale nie vždy sú to príjemné a pokojné sviatky. Dosvedčuje to aj príbeh z minulého storočia. V meste Messina na Sicílii sa miestny časopis 20. decembra 1908 posmieval nielen z Vianoc, ale aj zo samého Pána Ježiša slovami: „Ó, Ty dieťaťko, ktoré chce byť nielen pravým človekom, ale aj pravým Bohom, pre Tvoj kríž si žiadame počuť Tvoj hlas. Dokáž sa nám, ktorí žijeme a nože nám pošli zemetrasenie.“ Mnohí ľudia sa z toho smiali a iní zostali zhrození z takej trúfalosti. Odpoveď prišla taká, akú nikto nečakal. Skoro ráno 29. decembra bolo v Messine a v meste Reggio Calabria zemetrasenie, pri ktorom z miest sa behom pár sekúnd stali iba ruiny a pod nimi zahynulo okolo deväťdesiat tisíc ľudí, medzi nimi aj všetci rodinní príslušníci pisateľa. On sám zostal nažive a zbláznil sa.

Viem, že takéto príbehy sa „nehodia“ do vianočnej atmosféry. Žiaľ aj dnešná neistá doba nás presvedča, že ten náš krehký život môže byť kedykoľvek ukončený. Sme pripravení na stretnutie so živým Pánom Bohom?

Mnohým počas vianočných sviatkov ide iba o darčeky, o rodinné stretnutia, o návštevu kostola... Iste sú

to všetko pekné a vzácne hodnoty. Ale pokiaľ nám nepôjde o to najdôležitejšie ohľadom Vianoc, tak sme tieto sviatky zatiaľ vôbec nepochopili. V Matúšovi 1,21 čítame: „a porodí syna a nazveš jeho meno Ježiš, lebo On zachráni svoj ľud od ich hriechov.“

ON – Boží syn, chce každého zachrániť od hriechu a jeho následkov. Veď On sa narodil na to, aby nám povedal pravdu o nás, o našom hriechu a o našom smerovaní do večnej záhuby. Narodil sa preto, aby potom na Golgote pred svätým Bohom a Otcom „zaplatil“ svojou smrťou za môj a tvoj hriech. Buďme Mu za to všetko vďační a nasledujme Ho.

Vladimír Peter

OKIENKO DO CIRKEVNÉHO ZBORU

(október – november)

Sviatosť Krstu svätého prijali:

Libor Vilmon, 7. 11. 2021

„Kto uverí a bude pokrstený, bude spasený.“ Mk 16, 16a

Trojediný Pán Boh nech všetky pokrstené deti a ich rodiny sprevádza svojou láskou, milosťou, požehnaním, nech ich ochraňuje a vedie.

Jubilanti

V tomto neskoro jesennom období sa z Božej milosti dožili vzácneho životného jubilea – 90. narodenín:

Helena Fazekašová z Janovíka

Juraj Válik z Bretejoviec

„Hospodin je moja sila a môj štít: v Neho dúfa moje srdce. Dostalo sa mi pomoci a zaplesalo moje srdce a ďakovať Mu budem svojou piesňou.“ Žalm 28, 7

Do ďalších rokov života Vám prajem hojnosť Božieho požehnanía, Jeho pomoc, ochranu, ale aj pevné zdravie i veľa radosti v kruhu Vašich najbližších. Hospodin nech je naďalej Vaším dobrým pastierom v každom čase.

Boh je moja istota

Či je večer a či deň,
svojho Boha chváliť chcem.
Šťastný som, že pri mne stojíš,
ničoho sa s Ním nebojím.
On mi dáva pokoj, spásu,
ukazuje nebies krásu.
Vďačný som, že Jeho mám,
Na ňom život zakladám.

Ivan Mucha

OBLÁČIK PRE DETI

Milé deti!

Viete prečo slávime advent? Čo nám má pripomínať?

Advent je čas čakania a pripravovania sa. Má byť pripomienkou toho, ako kedysi dávno čakali Izraelci príchod Mesiáša, Spasiteľa. Ale Pán Ježiš na našu zem už prišiel, narodil sa v jaslí-

kách ako malé bábätko. To si pripomíname na Vianoce. Advent však, kamaráti, nám má pripomínať, že Pán Ježiš príde druhý raz! Teraz už nie ako malé bábätko, ale ako slávny Kráľ, ktorý si príde vziať všetkých svojich nasledovníkov k sebe.

Janka Balogová

skutočný príbeh

Hačikó bol jeden skutočný pes rasy Akita inu. Vždy chodil čakať svojho pána, ktorý sa vracal z práce, na vlakovú stanicu. Raz však jeho pán neprišiel. Pán profesor odpadol, dostal sa do nemocnice a nakoniec na cintorín. Hačikó ho na stanici verne čakával každý deň, celých 10 rokov. Nikdy sa ho však už nedočkal.

O S E M S M E R O V K A

TO ako sa máme na Ježišov príchod pripraviť, hovoril aj Ján Krstiteľ – prorok a Ježišov bratranec. Hovoril niečo o cestách a chodníkoch. Čo však mal v skutočnosti na mysli? Čo máme pripraviť pre Ježiša? Odpoveď nájdeš v osemsmierovke.

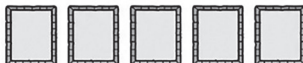

Nájdi všetky slová a prečiarkni ich: ■ med ■ ťava ■ prorok ■ púšť ■ obuv ■ syn ■ koža ■ hovoril ■ kráľovstvo ■ Jordán ■ rieka ■ holubica ■ čakať ■ Pán ■ Ján ■ urovnať.

To, čo ti zostane, je odpoveď na našu otázku.

M E D S H Ť A V A K
Ť Š Ú P O A V U B O
A Ž O K V N Y S R R
K R Á Ľ O V S T V O
A N Á D R O J Á N R
Č A K E I R D N Á P
C E H O L U B I C A

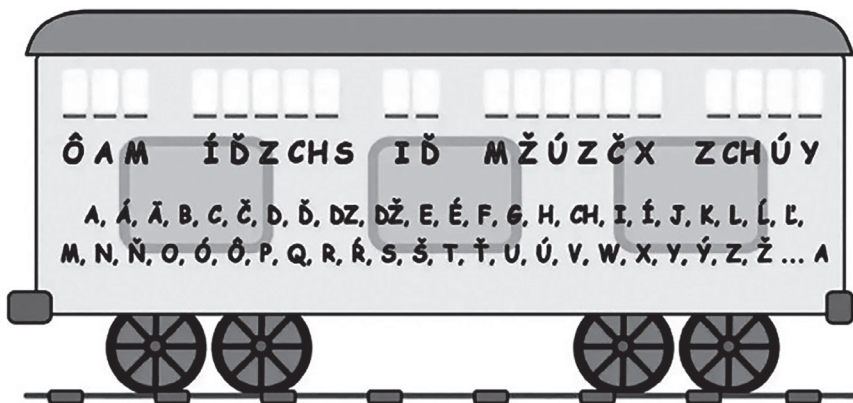

VYBER SPRÁVNE!

Vyber, čo má mať (v čom spočíva) správne očakávanie na Pána Ježiša. Ostatné prečiarkni. Do voľného obláčika napíš svoj návrh, čo očakávaníu ešte nesmie chýbať.

Zašifrovaná abeceda

Rozlúšti šifru a zistíš, v čom je naše čakanie na Pána Ježiša iné než to Hačikóvo. Napíš písmeno, ktoré po uvedenom písmene v abecede nasleduje. Príklad: Prvé písmeno je „ô“. Po ňom v abecede nasleduje písmeno „p“. Písmeno „p“ napíš ako prvé.

54

Pri jasliah stojím pokorne

1. Pri jas - liach sto - jím po - kor - ne, ó
K no - hám Ti kla - diem o - chot - ne, čo

Je - ži - ši, môj ži - vot! svoj
da - la Tvo - ja mi - losť:

ro - zum, srd - ce dá - vam Ti, veď ne - mám i - né

po - kla - dy, môj ži - vot ce - lý prij - mi.

2. Na svete ešte som nebol, / keď Ty si sa narodil, / z tmy hriechov si ma vyviedol, / zo smrti vyslobodil, / ja krehké, slabé stvorenie / od Otca mám zaslúbenie, / že Ty si Spása moja.
3. Na cestách môjho života / si Svetlo moje jasné, / si pomoc, vzácna útecha, / s Tebou je srdce šťastné; / si Slnko, svetlo žiarivé, / zdroj viery, živej nádeje, / nás Tvoja láska hreje.
4. Ja s túžbou hľadím na Teba, / však neviem sa nahľadieť, / vo viere srdce teší sa, / že oči Ťa smú vidieť. / Kiež duch by šírku mora mal / a rozum výšku horských brál, / aby Ťa, Pane, poznal.
5. O jedno vrúcne prosím Ťa, / a túžim, drahý Pane, / by som Ťa navždy v mysli mal / a žil som s Tebou stále; / len v srdci mojom prebývaj, / v ňom ako v jasliah spočívaj / a radosťou ma naplň.

Text: P. Gerhardt

Melódia: J. S. Bach 1736

VIANOČNÉ PRIANIE

Milé sestry a milí bratia!

Prajeme Vám a Vaším rodinám milostiplné vianočné sviatky, ktoré budú naplnené darmi lásky, viery a nádeje, ale i radosťou z Immanuela, v ktorom je Boh s nami.

Nový rok Pánov 2022 nech je pre Vás rokom Božieho požehnania, nech Vás On sám vedie ochraňuje, sprevádza a dáva všetko potrebné pre časnosť i večnosť.

Predsedníctvo CZ ECAV Budimír

Prenosy Služieb Božích

Vianoce a Nový rok 21/22

12. december 2021

- 10.00 TROJKA, Bratislava- Petržalka

24. december 2021

- 16.00 Rádio Regina, Púchov
- 17.00 TA3, Pezinok

25. december 2021

- 10.00 JEDNOTKA, Stará Turá

26. december 2021

- 9.05 Rádio Slovensko, Šahy

ECAV

2. január 2022

- 9.00 DVOJKA, Košice